

LECTURA

El BOSC del Nord

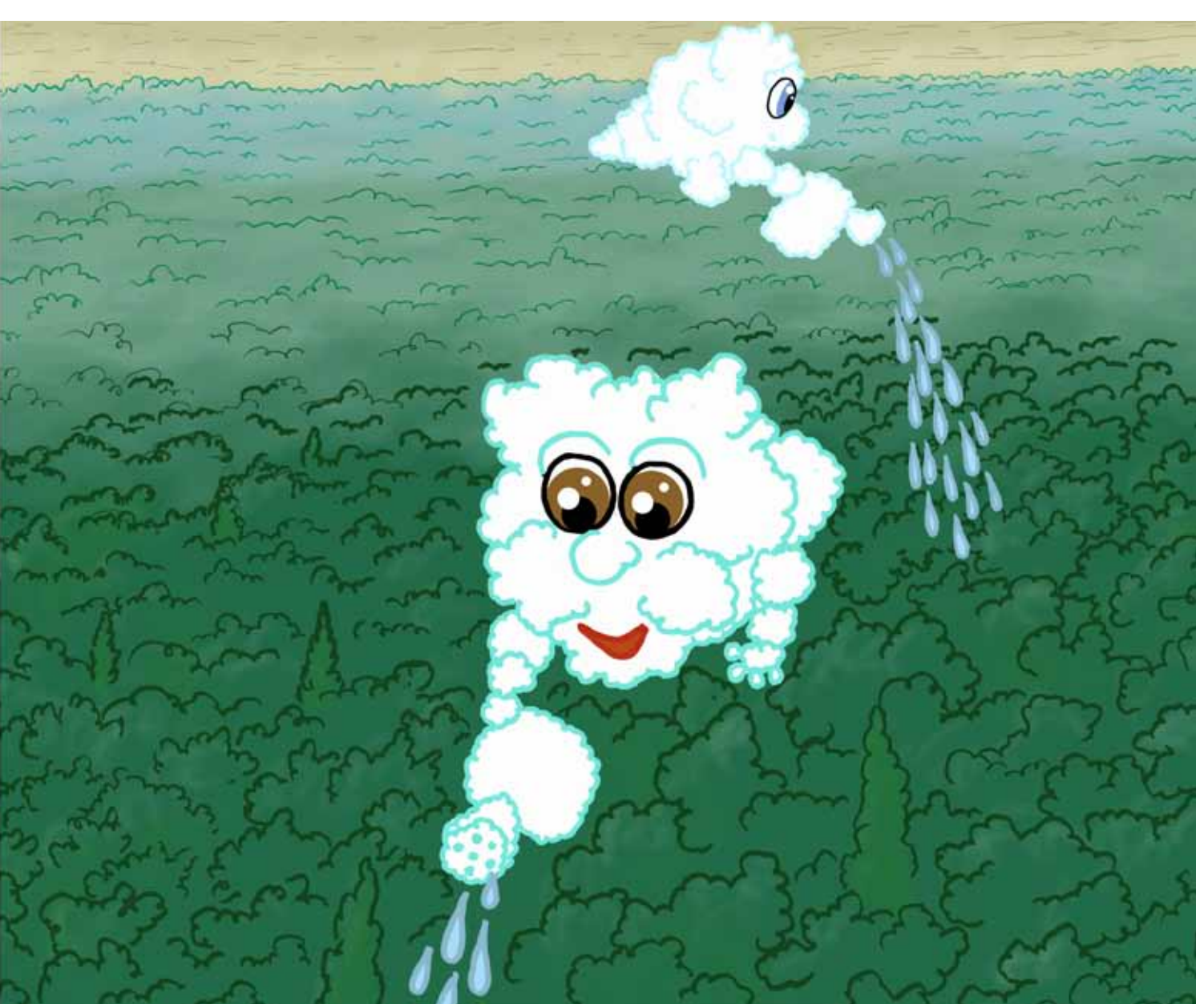

El bosc del Nord era el més conegut de tot el comtat, perquè tenia els arbres més alts, les prades més verdes i les flors més boniques.

Tot això era possible gràcies a un conjunt de núvols que es dedicaven cada dia a recorre'l i a descarregar-hi aigua. Estaven molt ben organitzats: el Consell de Núvols s'encarregava de distribuir-los per tot el territori. Així aconseguien grans resultats. Però el més important era que, gràcies a la seva feina, el bosc estava aturant un gran perill: el desert Marró.

El desert estava situat en una dels vores del bosc del Nord. Com un gran monstre famolenc, esperava impacient per empassar-se amb les seves sorres tot allò verd que trobés al seu pas. El Consell de Núvols deia que l'única cosa que l'aturaria seria mantenir el bosc molt humit, i que l'aigua era la seva més gran enemiga.

Nuba era un dels núvols encarregats de regar el bosc. L'encantava la seva feina, perquè podia volar al costat dels ocells i recorre'l sencer. Se'n coneixia tots els racons.

No obstant això, mai s'havia acostat fins al desert Marró. Deien que era molt perillós, que la temperatura era tan alta que si un núvol creuava el seu espai desapareixia immediatament. Un dia va pensar: “Serà veritat que els núvols s’assequen quan travessen el desert? Vaig a veure-ho.” I sabent que anava a fer una cosa que no estava bé, va viatjar fins allà.

Quan va arribar al final del bosc es va trobar amb un paisatge totalment diferent. Ni rastre d’arbres, ni d’arbustos, ni de flors... només sorra!

Va avançar un poc més i va notar com la temperatura pujava sense parar. Nuba suava i suava.

“Serà veritat que és molt perillós? Aguantaré aquesta calor?” Però va decidir que si havia arribat fins allà, havia de continuar. De sobte una veu va cridar la seva atenció:

- Eh, hola, hola!

Nuba va mirar a terra, però no va veure ningú.

- Hola! Som aquí! Aquí baix!

Nuba va tornar a mirar, aquesta vegada amb més atenció. Llavors les va veure: eren dues petites plantes de color verd amb tot just tres fulles cadascuna. Nuba, amb molt de compte, va acostar-s’hi.

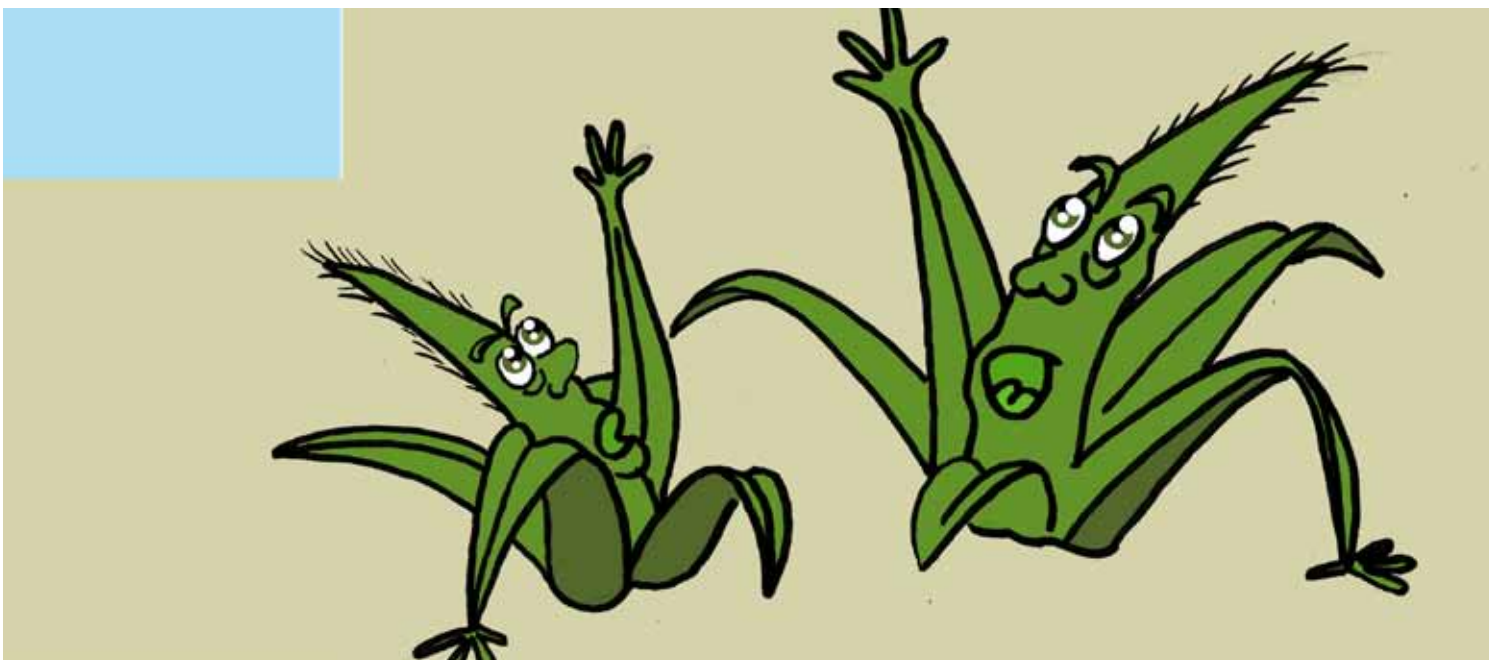
- És molt estrany veure un núvol per aquests paratges. Què et porta per aquí? -li va dir Sol, la més alta.

- Només volia conèixer el desert Marró i comprovar si és veritat tot el que n’expliquen.

- I què diuen? -li va preguntar la seva germana petita, Daria.

- Doncs que és un lloc tan calorós que ningú pot viure-hi. Tot s’asseca.

- Ha, ha, ha -van riure-. Nosaltres vivim aquí i no ens hem assecat! Però tens raó, per estar en el desert hem hagut d’adaptar-nos. Aquí no aconseguiria viure qualsevol planta.

Nuba va descobrir, llavors, que les plantes del desert eren especials. Ningú creuria que poguessin sobreviure tants dies al sol sense rebre ni una mica d'aigua!.

- Nosaltres emmagatzemem molt curosament les gotes de pluja. Mira les nostres arrels: no són profundes com les d'altres plantes, sinó que estan molt a prop de la superfície del sòl per aprofitar millor la humitat i poder mantenir-nos vives -va dir la primeta.

- Estem preparades per seguir creixent i no assecar-nos. Durant tota la nostra vida hem pensat solucions per aprofitar cada gota. Però fa molt de temps que cap núvol no passa per aquí, i ja gairebé no ens queda aigua emmagatzemada. Només necessitem un poc de l'aigua que tens -va afegir la petita Daria.

- Però jo no puc donar-vos la meva aigua, he de complir amb la meva feina. Cada dia he de descarregar les meves gotes de pluja sobre el bosc del Nord per contribuir a frenar el desert Marró. No puc guardar res per a vosaltres -va dir Nuba.

- Per favor, només unes quantes gotes! -va dir Daria-. Ens permetrien tirar endavant. A més, per detenir el desert, el millor és aconseguir que creixin més plantes en el seu interior. Així deixarà de ser un desert!.

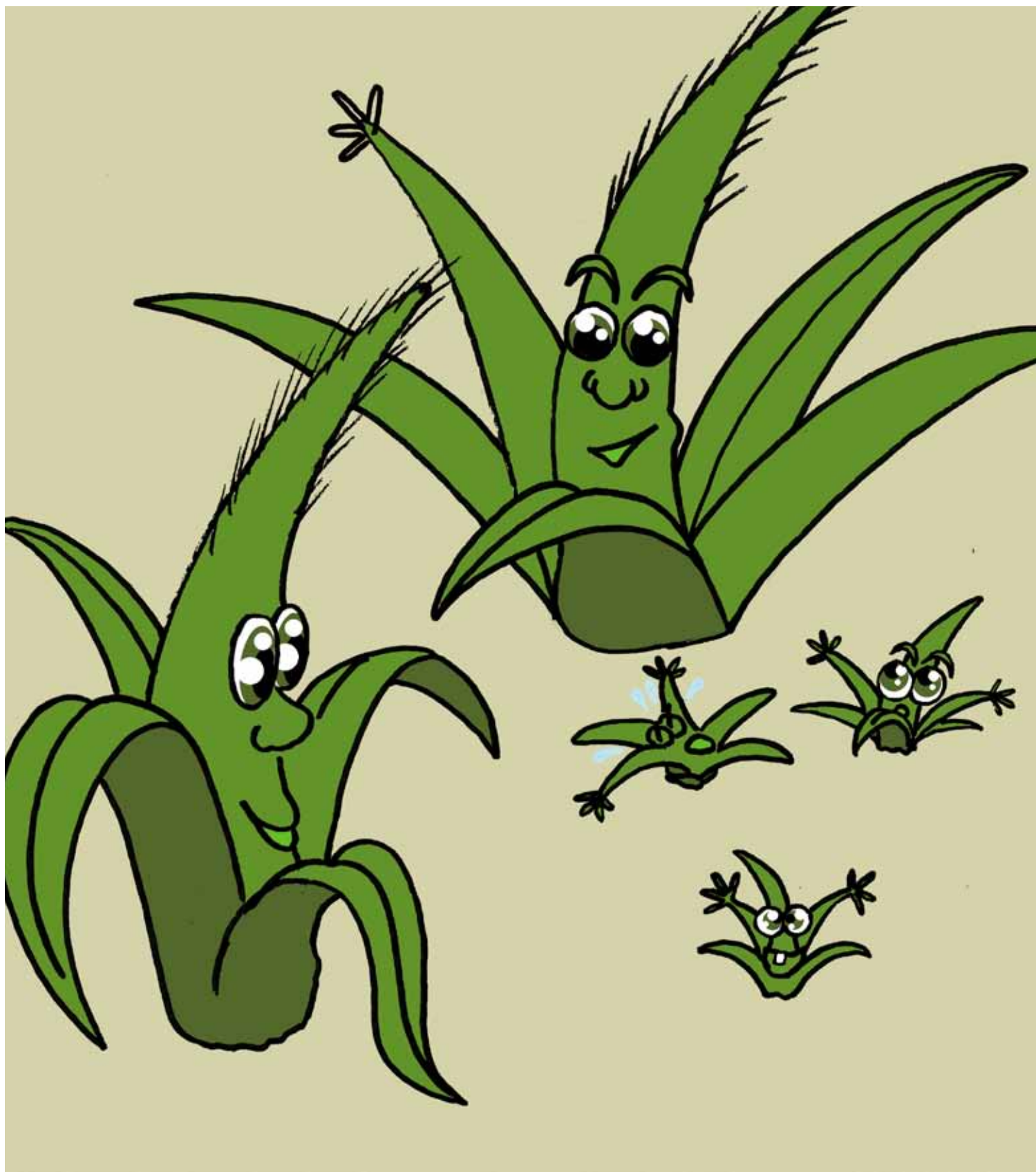
A Nuba aquesta resposta li va cridar l'atenció.

- Ara mateix no em queda cap gota, però veuré què hi puc fer. Tornaré demà! -va dir.

De camí a casa va pensar en el que havia descobert. Encara no sabia bé com, però sentia que havia d'ajudar Sol i Daria.

L'endemà va guardar una part de les seves gotes, i a la tarda va tornar a visitar-les i va descarregar pluja sobre elles.

- Gràcies, Nuba! -van dir les dues plantes, agraïdes. Ja no recordàvem la frescor de l'aigua. Feia tant de temps que no la sentíem!

Nuba va continuar fent el mateix durant tota la setmana. Era sorprenent veure com creixien les seves amigues en tan poc temps, i això que tot just rebien unes gotes cada dia! Un matí, quina sorpresa van tenir les dues germanes quan es van llevar! Havien nascut moltes petites plantes al seu voltant!

Però les coses es van complicar. Brufat, el més rondinaire dels seus companys de feina, va adonar-se del que estava fent:

- He descobert que ens estàs enganyant: et guardes gotes per a tu! -li va cridar durant el Consell de Núvols.

Tots van mirar Nuba sorpresos:

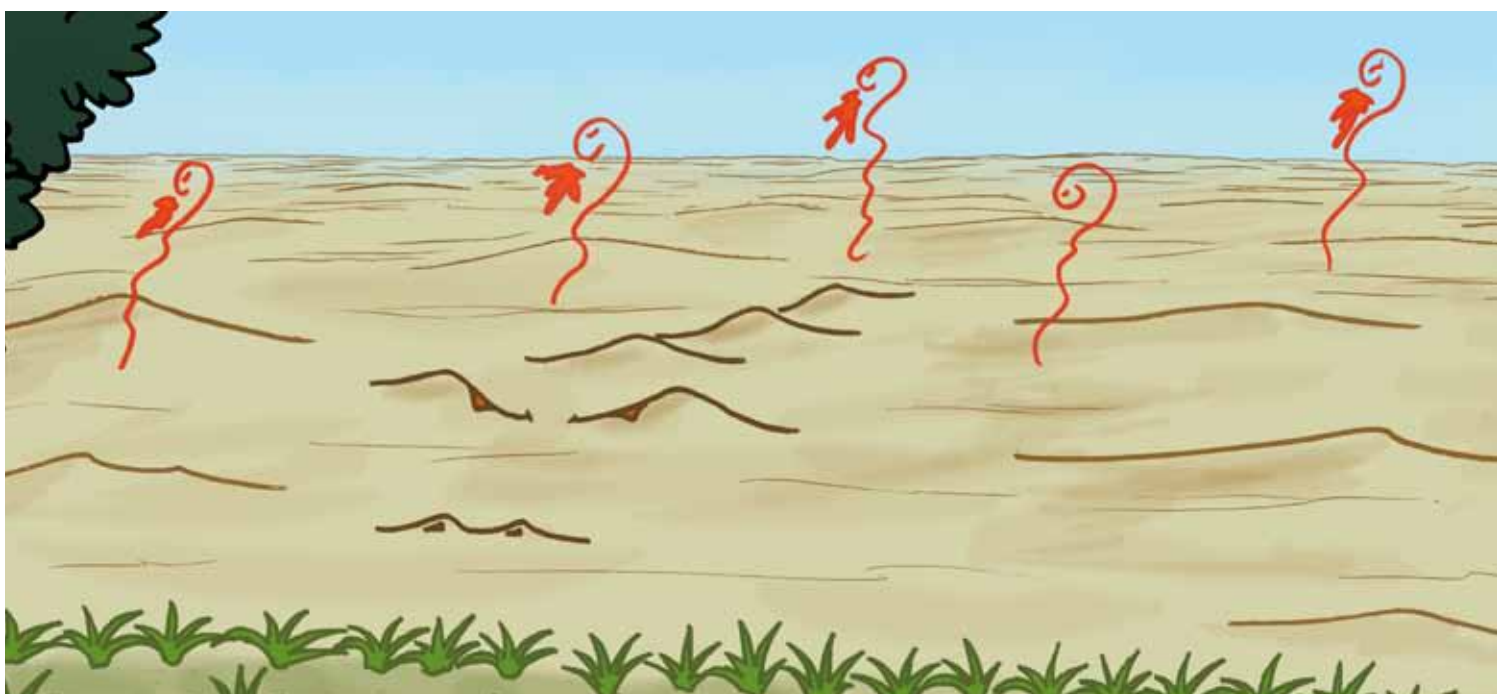
- És veritat, aquests dies he guardat algunes gotes, però no són per a mi, són per a dues plantes amigues meves que necessiten la nostra ajuda -va contestar.
- Aquí, en el bosc del Nord, no hi ha cap planta que necessiti aigua, totes en tenen prou, perquè nosaltres fem molt bé la nostra feina -va dir Brufat.
- És que no són al nostre bosc.
- El que faltava! A sobre regant plantes d'altres boscos! Quina vergonya!
- No són en cap bosc, viuen en el desert Marró.
- En el desert Marró! -tots es van mirar espantats i van començar a dir-li: "Com se't va acudir anar allà!, ets un irresponsable!, has utilitzat sense permís l'aigua del nostre bosc!"

Llavors, Nuba els va explicar tot el que havia descobert i la situació en què es trobaven aquestes plantes, i els va demanar la seva ajuda:

- Però aquest no és el nostre problema -va dir Brufat-. Nosaltres hem d'ocupar-nos de les nostres plantes, no de les del desert Marró.
- A més, el desert no és lloc per a les plantes. No desaprofitem la nostra aigua perquè dues plantetes capritxoses s'hagin entestat a viure allà! -va afegir un altre.
- Us equivoqueu -va dir Nuba-. Elles saben, millor que nosaltres, com aprofitar la poca aigua que tenen. Només necessiten que els ajudem a omplir els seus dipòsits. Ja no passen núvols per allà. I a més, sí que és problema nostre!, perquè el desert Marró no para d'avançar, i en pocs anys el nostre bosc haurà desaparegut, i si no fem alguna cosa tots nosaltres desapareixerem també.

En aquest moment, un dels arbres més vells va intervenir des de baix:

- Nuba té raó. Quan jo era petit, el desert Marró era una cosa molt llunyana; tothom en parlava, però pocs arbres l'havien vist. Ara, tanmateix, puc sentir l'escalfor de la seva sorra en les meves arrels.
- Llavors, qui s'uneix a mi? Qui vol ajudar a aturar el desert i salvar el nostre bosc? -va dir Nuba.

Al principi només uns quants núvols ho van fer, però molt aviat se'ls van unir molts més: uns perquè, de debò, creien que havien d'ajudar Sol i Daria, i altres pel seu propi interès, pensant en el seu futur i en el del bosc. El millor va ser quan el Consell de Núvols va organitzar nous torns que incloïen la zona del desert Marró i mai més van deixar de regar les seves plantes. Cada vegada eren més, i més altes, i més verdes! En el bosc del Nord sabien que era molt difícil detenir l'avenç del desert, però tenien clar que tots els núvols havien de col·laborar, perquè, com deia Nuba: “**La tempesta més gran comença sempre per una gota, però una gota sola no pot aconseguir frenar un desert.**”

